

Orrában a tó szagával

Révészként Ausztria és Magyarország között. Emberek, akik a víznél, a vízből, a vízen élnek, dolgoznak, küzdenek, figyelnek és fülelnek

Mörbisch/Fertőmeggyes – Valahányszor Hermann Drescher visszatér külföldről, első útja *nem* haza vezet. „Olyankor azonnal a tóhoz megyek. Megnézem persze, hogy rendben van-e minden. De igazában kiülök a stégre, hogy magamba szívhassam a tó szagát.”

Tény, hogy Hermann Drescher a tóval és a tóból él. Ő üzemelteti a Fertő-tavon közlekedő hét kompját egyikét, s ő az egyetlen, aki a határon is átkel: naponta négyszer jár át a szomszédos Fertőrákosba, szüntelen ügyelve a történelem gázlóira. „Van ott egy jelzett kapu, csak azon mehetünk át, körötte mindenütt állnak még a valahai vasfüggönyt jelző cölöpök.”

Halászember apósával 1968-ban vágta bele az üzletbe, kezdetben két hajóval. Most már tíz hajójuk van, mindet maguk építették a saját műhelyben, tél idején. Három közülük Magyarországon állomásozik, ahol Hermann Drescher rögtön a rendszerváltás után horgonyt vetett. Fertőrákosba 1996 óta jár menetrendszerűen, a járat legfőképp a Mörbischi Operettfesztivál idején népszerű, „sokan félnek a határon való várakozástól”.

A tó nem tartogat különleges kihívásokat a kapitánynak. Ha komolyabb vihar kerekedik, „behúzódok a nádasba, és várok”. Hébe-hóba előfordul, hogy egy-egy hajó megfeneklik, de „amíg a csavar nem akad be, nincs gond”.

Időközben már Drescher tizenhat éves fia is arra készül, hogy révészkedésre adja a fejét. Ha valóban megteszi, Hermann Drescher vélhetően még nyugdíjasként is ott fog ülni a stégen. És tágra nyitja orrcimpáit. (wei)